

Romhányi András törzsőrmester

Összeállította unokája, Szekszárdi Márta

Született 1903 december 13-án, Abonyban.

Édesanyja szül. Kodeczky Borbála, édesapja Romhányi István (aki talán a Csendőrségi Lapokban és Zsebkönyvekben említett csendőr törzsőrmesterrel azonos).

A Nagyörzsönyi őrsön volt csendőr, amikor megismerkedett az ottani búcsún nagymamámmal, leendő feleségével, egy két gyermekes sváb özvegyasszonnyal, Pális Annával (1901.aug. 21. – 1969. szept. 2., édesapja Pális József, édesanyja Thurczer Katalin).

Romhányi András és felesége, Pális Anna.

A búcsún búcsúfiával is kedveskedett neki, amit nagymamám sokszor emlegetett. Közös gyermekük nem volt (állítólag gyermekkori betegség miatt nem lehetett gyermeke, ezért szándékosan keresett párjául gyermekes özvegyet). A gyermekeket, majd unokáit is sajátjaként

szerette és gondozta, bár az esküvőre csak tíz évi jegybenjárás után kerülhetett sor, mivel a csendőrségnél szigorúan megsabták, hogy a legénység hány százaléka lehet házas, hogy a csendőrlaktányán szolgáló csendőrök hatásosan láthassák el az őrs feladatait. (Fejét kopaszranyírva tartotta, mert egy gyerekkorában elszenvedett orbánc kiújult, ha engedte a haját kinőni.) Felesége, gyermekei, és mi, az unokái is nagyon szerettük.

A tízévi jegyesség alatt több helyen szolgált, de csendőr szolgálatáról szinte semmit nem tudunk, mivel a kommunista üldözés miatt a csendőrök arról sohasem beszéltek családjaik védelme érdekében. A Csendőrségi Lapokban többször szerepel a neve, mivel rendszeresen adományozott a csendőr jutalmazási alapra, és pályázatokon is sikeresen vett részt (1937 és 1939).

**Romhányi András feleségével,
Pális Annával.**

A második világháború alatt Turjaremetére, Kárpátaljára vezényelték, ahova már a családjával ment. A szovjet hadsereg közeledtével mindig nyugatabbra vezényelték (állomáshelyei közül csak a piszkeiről van tudomásom). A háborút követően visszamennek Nagybörzsönybe. A házukat a szovjet hadsereg istállóknak használta, abból kellett újra otthon teremteniük. A szocializmus évei alatt nagy lelkierővel és kitűnő hozzáállással felülkerekedett a megbélyegzéseken és élt a helyi lehetőségekkel: fogata volt és fakitermeléssel foglalkozott, főzött az erdőben dolgozóknak, majd a TSZ mezőőre volt. Mindenhol a csendőr mentalitáshoz híven kitűnően végezte a munkáját, amiért sokszor megmosolyogták, sőt a család is megmosolyogta. Volt egy szomorú balesete: a lovai megbokrosodtak és a szekérrel a falhoz préselték. Bordái törtek, tüdeje sérült, de életereje nem tört meg. 1967-ben az influenza járvány vitte el. A nagybörzsönyi temetőben nyugszik. Mi, az unokái, akikkel pajkos, játékos volt, nagyon szerettük, és súlyos lelki megrázkódtatást okozott nekünk a szocialista propaganda, amely folyamatosan a csendőrök brutalitásáról szólt. A csendőrök erkölcsi rehabilitása még mindig várat magára.

